

■ **Наші інтерв'ю**

Три професійні кредо Романа Стрибулевича

Тренер для дитини, яка тільки починає своє спортивне життя, насамперед наставник, учитель, друг, який допомагає в складних ситуаціях, мотивує, сприяє розвитку. Він підтримує, коли спіткає невдача, не дозволить опустити руки, а допоможе здолати труднощі й іти далі до перемоги. Адже успіх у спорті залежить як від таланту та наполегливості спортсмена, так і від роботи наставника. Це добре знає тренер з футболу КЗ «Сарненська ДЮСШ» Роман СТРИБУЛЕВИЧ. Уже понад рік Роман Іванович вчить азам футболу юних сарненців, до того працював у спортивній школі в м. Дубровиця, де й проживає з родиною. Про себе розповів коротко:

 4 стор.

10 вересня - День фізичної культури і спорту

Три професійні кредо Романа Стрибулевича

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

— Народився в Німеччині, де служив тато, він — військовий, мама — лікар, прожив там рік. Потім тата перевели на військову службу в Берегове Закарпатської області, а вже звідти батьки повернулися на свою малу Батьківщину в м. Дубровиця. До цього часу там мешкаю.

— Романо, чому вибрали спорт? Діти завжди прагнуть іти стежкою батьків...

— У дитинстві дуже любив грати у футбол і це бачили батьки. Ім відразу сказав, що не хочу бути ні військовим, ні лікарем, а спортом захоплювався завжди. Тож після 9 класу поступив у Сарненський педагогічний коледж. Навчався там з 2002 по 2006 рік, далі поступив в університет у Тернополі, після 2 років навчання на стаціонарні перевівся на заочну форму в магістратуру у Волинський державний університет. По його закінченні запропонували роботу в Дубровицькій спортивній школі, де й трудився 13 років. А коли тодішній директор Сарненської ДЮСШ Василь Пістоль запросив на роботу, погодився і вже понад рік тут працюю.

— Романо, ви тільки тренуєте чи й граєте у футбол?

— Зараз — треную, раніше грав. Ще коли навчався в педколеджі, вступав за команду юнаків у Сарнах, потім в «Олімпі». Моїм першим тренером у дорослій команді був Григорій Цупріян, грав і на чемпіонатах України. Коли отримав травму, вирішив не йти зі спорту, а продовжити справу як тренер. Тим більше, одружився, народилася донечка, їм потрібні були мої увага й турбота. А великі змагання вимагали частих поїздок, тобто бути постійно відірваним від дому, сім'ї, а то й переїжджати, а це з родиною важко. Та й самому не дуже комфортно пристосовуватися на новому місці. А вже там все потрібно починати з нуля, а тут є друзі, які підтримують завжди, допоможуть. Хоча пропозиції

були і з Києва, і з Львова. А досягти успіхів можна і в невеликих містечках, як Сарни, наприклад.

— То маєте значні досягнення?

— Звичайно. Мій вихованець Микола Кухаревич, в якого був першим тренером, член збірної України, зараз — нападник Французького клубу «Труа», грає на правах оренди за Бельгійський клуб «Ауд-Геверле Левен». А це нелегко, адже футбол — ігровий вид спорту, а Миколі всього 21 рік. Він втілює одну з моїх мрій — мати хоча б одного вихованця, який би грав у чемпіонаті України. Ще один вихованець із Дубровиці підписав професійний контракт із Львівським клубом «Карпати». Йому всього 17 років. Тож можу пишатися ними. Микола ж, коли приїжджає в Сарни, завжди зустрічається із дітьми, спілкується, розповідає їм про великий футбол, привозить

Микола КУХАРЕВИЧ (ліворуч) не минає Сарни.

і подарунки, чим вони дуже задоволені. Для них це додатковий стимул краще тренуватися.

Бажаю своїм колегам, щоб їх вихованці, які досягли вагомих результатів, не забули тих, хто дав півку в життя, у спорт. Микола йшов до свого успіху, наполегливо працюючи. Він звичайний хлопчина, який народився і виріс в Удрицьку, що на Дубровищині, але коли є мета і бажання, всього можна досягти.

— Чи важко працювати з дітьми? Ви відразу бачите в них здібності до футболу?

— Головне тут — бажання дитини. Коли шукаєш виправдання якійсь собі (ой, у мене не вийде, то й пробувати не буду) — то так і буде. Я ж прагну знайти підхід до кожного, щоб дитина могла розкритися, повірити в себе й працювати над собою. Звичайно, у старшому віці вже видно, зможже хлопець грати чи ні. Дехто приходить, бо так хочуть батьки. Тому кажу їм: якщо дитина не хоче займатися футболом — не змушуйте. Якщо їй не цікаво, то й мучити не треба. Прагну працювати з дітьми, як кажуть, з нуля, тобто вчити їх із самого початку самому.

— З якого віку приймаєте дітей?

— Торік набрав із першого класу. А взагалі, то пробую навіть із дитячого садочка. Формую невеликі групи, працюю з ними. Добре розумію, щоб отримати щось на виході, потрібно закласти базу на самому ранньому етапі. Проте відразу їх попереджаю, що не всі вони будуть футболістами. А вже головне не результат будь-якою ціною, а насамперед вміння працювати в колективі, завжди підтримувати й допомагати одне одному в різних ситуаціях. Тобто вчу їх не тільки грати, а й бути справжніми друзями. І впевнений, що й у дорослому житті вони ними залишаться.

— Як Вам це вдається?

— Щоб об'єднати колектив, потрібно проводити час разом не тільки на заняттях, а й поза ними. Маю деякий досвід. Так, раніше постійно їздили разом із батьками та вихованцями відпочивати на море, аби більше дізнатися одне про одного. Завжди спостерігав за емоціями дітей, як вони поводитися, спілкувалися між собою. Додому поверталися вже зовсім іншим колективом, можна сказати, дружим, згуртованим. Після цього вже й на футбольному полі вони підтримували один одного, допомагали

тим, у кого щось не виходило. Отакі поїздки, вони дуже важливі.

— А чи немає між дітьми конкуренції нездорової, суперництва, коли хтось прагне за будь-яку ціну стати лідером?

— Якщо в когось проявляється це, то згуртований колектив такого не прийме. Це трохи інакше середовище, ніж у школі, наприклад. Проте, звичайно, як і в усіх колективах, є такі випадки. Тому спостерігаю за дітьми. Якщо в команді є декілька хлопчиків, які добре грають і хочуть бути лідерами, то моя робота полягає в тому, щоб знайти між ними компроміс. Ніколи не скажу їм, що хтось із них кращий чи гірший. Можу навіть поселити в одну кімнату, щоб вони спілкувалися частіше, більше часу проводили разом. Для мене головне — розвиток дитини. Вважаю, за цим майбутнє.

— Ви ще й психолог?

— Тренер має бути психологом, особливо коли працює з дітьми. Маю їх налаштувати на тренування, на гру. Навіть у роздягальні підійти до кожного, поговорити, підтримати. Діти повинні вийти на поле з впевненістю, що вони найкращі, що все в них вийде, щоб у них у всіх світлилися очі від бажання перемогти.

— Скільки груп тренуєте зараз?

— Чотири. Діти всі різні, серед

них є сильніші, є трохи слабші. По-займавшися із ними десь пів року, можу поміняти їх у групах. Адже серед слабших є такі, хто досягає успіху наполегливістю, працею. А сильніші також підтягують слабших. Чому ділю на групи? Коли є 36 дітей, їх важко чомусь навчити, приділити кожному належну увагу.

— А з батьками працюєте?

— Так, звичайно. Особливо зараз, у цей період це важливо. Тому завжди на зв'язку. Шкода, що дитинство їх проходить у воєнний час. Адже раніше ми їздили на різноманітні змагання, а зараз батьки не завжди відпускають дитину навіть на тренування. Добре й розумію. Нині, насамперед, важлива безпека дітей.

— Не шкодуєте, що перейшли в Сарни з Дубровиці? Адже на роботу потрібно їздити з іншого міста.

— Ні. Для мене Сарненщина — друга Батьківщина, адже після 9 класу, ще юним, відірвався від сім'ї, провів тут кращі роки юності, маю дуже багато знайомих, колег, друзів. Звичайно, зараз трохи стало складно доїжджати, не завершили й будувати дорогу до Дубровиці, яку розпочали до війни, тому не всі перевізники хочуть працювати на маршруті. Але попри все, моя робота мені дуже подобається. Раніше дороги й не помічав, під час поїздки обдумував план тренувань, аналізував, що вдалось, що ні, чому.

— А ще чим захоплюєтесь у вільний час?

— Якщо чесно, люблю рибалити. Але на самоті. Мабуть, щоб відпочити від гамірних тренувань, адже діти є діти, хоча з ними завжди цікаво.

— Чи берете участь у змаганнях зараз?

— Федерація з футболу зараз старається не проводити змагання. Адже це велика відповідальність. Тому організуємо ігри на місцях, щоб діти

все ж могли проявити себе в турнірах. Планую взяти участь у змаганнях у Ковелі. Але все залежить від ситуації, що склеться на той час. Та від згоди батьків. Вважаю, це важливо. Адже дітям потрібно також рухатися більше, а ще відволікатися від війни, бо вони ж відчувають тривогу дорослих, їх хвилювання. Деякі батьки навіть хочуть, щоб діти брали участь у змаганнях, тренуваннях, щоб менше сиділи в гаджетах.

— А що легше: грати самому чи тренувати?

— Як сказати. Там емоції і там емоції. І там, і там переживання. Що важче? Мені здається, все ж тренувати. Адже більше хвилювань. Тренер за все відповідає: організації, дорога тощо. Буває, що більше переживаєш не стільки за результат, як за всі нюанси організації. Але й задоволення отримувеш в рази більше, коли твої вихованці досягають успіху, коли бачиш слюзи радості в їхніх очах. Минулого року ми посіли 3 місце в області серед 40 команд. Ви б бачили, як раділи діти, вони плакали, і я разом із ними.

— Романо, чи забезпечена команда всім необхідним, є належні умови для тренувань?

— Так. Все є: форма, інвентар. Разом із батьками придбали тільки рюкзак та спортивні костюми однокласові, щоб дітям зручно було в поїздах, ну і стильно також. Це теж важливо для них. Головне, є де тренуватися, проводити змагання. Всім задоволені, та й колектив тут чудовий, професійний. На жаль, багато зараз талановитих хлопчиків, на яких покладав надії, вийшли за кордон. Приємно, що спілкуємося з ними, підтримуємо зв'язок, а вони не полишили займатися спортом, скидають відео із тренувань.

Додам, що деякі мої вихованці займаються футболом професійно.

Та й сам постійно слідкую за всім, що відбувається в цьому виді спорту. Прагну читати багато літератури, відвідую курси, тренінги, знайомлюсь із методами інших тренерів. Пробую різноманітні варіанти у своїх тренуваннях. Все залежить від колективу, дітей. Головне знайти підхід до кожного, допомогти розкритися. Є діти, які швидко все опановують і заспокоюються, а є такі, хто наполегливо йде до мети. Ім важко, але саме вони найчастіше досягають вагомих результатів. У мене немає бажання вигравати

кожен матч за всяку ціну, найголовніше — навчати дітей. Адже не всі стануть футболістами, а відчуття поруч надійного плеча друга, наполегливості у досягненні мети завжди знадобляться в подальшому житті. У мене є три кредо: талант, бажання працювати над собою і везіння. За 14 років тренування переконався в цьому.

— То, можна сказати, що для Вас робота — це ваше хобі?

— Саме так. По-іншому і не могло бути. Бо якщо робота приносить задоволення, то й успіхи будуть. А тут є можливість і самому розвиватися, займатися улюбленим видом спорту. А з дітьми працювати й важко, і легко водночас. Моя ж мета, повторюючи, — надихати їх, допомогти навчитися самостійно приймати рішення. Впевнений, це знадобиться їм і в дорослому житті.

Світлана ЛЯШКО.
Фото з архіву
Романа СТРИБУЛЕВИЧА.